

HỒI 781

Thời Lai Trì Đáo

Nghị phòng Dịch Đình cung, đã giờ Tý năm khắc.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Lý Thế Dân, Bạt Phong Hàn, Hầu Hi Bạch, Uất Trì Kính Đức, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Đổ Như Hối, Phòng Huyền Linh, Tần Thúc Bảo, Đoàn Chí Huyền và Vương Huyền Thứ ngồi xung quanh bàn thương nghị đại kế.

Khấu Trọng đặt bức mật hàm của Thường Hà xuống bàn, trầm giọng: "Tin tức Thường Hà chứng minh chúng ta dự liệu không sai, Kiến Thành, Nguyên Cát đã định sẵn kế hoạch phục kích đánh úp chúng ta ở Huyền Vũ Môn. Tuy nhiên mật hàm không nhắc gì đến người Đột Quyết, như vậy Kiến Thành vẫn giấu Thường Hà chuyện này."

Lý Thế Dân đưa mắt nhìn tất cả các hùng tướng, đoạn trang trọng: "Từ Thường Hà chúng ta có thể nắm được kế hoạch đối phương, bình tĩnh bố trí đối phó. Nhiệm vụ ngày mai không những là phải đánh thắng cả ba trận mà còn phải hết sức không làm phương hại đến bách tính trong thành, tránh gây tình trạng hoảng loạn làm hại đến đại cục về sau!"

Đổ Như Hối gặng ho một tiếng, nói: "Bụng phòng người không thể không có, tuy nói Thường Hà có mối thâm giao với Thiệu soái, bản thân là người biết việc, thế nhưng họ Thường từ trước đến giờ vẫn là người của Thái tử, với Hoàng thượng càng tỏ ra trung thành. Nếu hãn ngoại mặt ủng hộ chúng ta nhưng ngầm ngầm vẫn tận trung với Thái tử, bức mật hàm này chẳng phải là một cạm bẫy sao?"

Phòng Huyền Linh tiếp ngay: "Lời của Như Hối không phải không có lý, bởi lẽ người giao mật hàm này cho Thiệu soái là Tiêu Nhượng càng khiến người ta nghi ngờ. Tiêu Nhượng từ trước đến nay vốn thuộc cánh Lý Hiếu Cung, tuy có giao tình với Thường Hà nhưng quyết không phải là người được Thường Hà phó thác những việc sinh tử thế này!"

Lý Thế Dân mỉm cười: "Hai vị khanh gia khỏi cần lo lắng về Tiêu Nhượng. Sở dĩ hãn có được ngày hôm nay, tất cả đều nhờ vào Hoài An vương tiến cử với Phụ hoàng. Vương thúc từng bảo đảm với ta có thể tin tưởng hãn, tuy nhiên quả thực cũng nên đề phòng một chút!"

Đoàn Chí Huyền vẫn chưa hết băn khoăn: “Thường Hà là quan chỉ huy trực ở Huyện Vũ Môn tối nay, nhưng dưới trướng hấn còn có hai Phó thống lĩnh Kinh Quân Hồng và Lã Thế Hằng, đều là những người trung thành với Hoàng thượng. Khi sự việc xảy ra, hai người này chưa chắc chịu đứng về phía chúng ta!”

Khấu Trọng cười ha hả: “Trước hết ta dám bảo đảm Thường Hà không có vấn đề gì. Lúc đóng giả thân y đến trị bệnh cho Trương Tiếp dư, hấn đã cùng ta lĩnh giáo sự bất nghĩa của Kiến Thành, vì thế trong hoàn cảnh này mà hấn vẫn trung với Kiến Thành thì đúng là đại ngu. Huống hồ cho dù hấn vẫn phân vân bất định, khi Binh phù chiếu thư đến cũng phải biết nên chọn gì chứ? Còn về phần tướng sĩ dưới quyền hấn lại càng không đáng ngại, Binh phù xuất, ai dám không tuân?”

Bạt Phong Hàn cũng cười lớn: “Cuối cùng cũng vào đến chính đề! Mấu chốt thành bại là liệu chúng ta có thể khống chế Hoàng thượng, Hoàng cung và Hoàng thành hay không. Khi ấy cấm quân của Thường Hà, vệ quân của Lưu Hồng Cơ sẽ rơi cả vào tay chúng ta, những cái khác khỏi phải nghĩ!”

Khấu Trọng vỗ vai Từ Tử Lăng, than thở: “Ai được Dương Công Bảo Khố, người đó giành được thiên hạ. Không ngờ chúng ta lòng vòng mãi, cuối cùng vẫn phải trở lại con đường cũ là Dương Công Bảo Khố này.” Đoạn quay sang Lý Thế Dân, cao giọng: “Bây giờ chúng ta tặng kho báu cho huynh, vì thế thiên hạ chính là của Tần vương huynh rồi, ha ha!”

Chúng nhân cùng cười lên sảng khoái, không khí buổi nghị bàn nhẹ hấn đi. Khấu Trọng mỉm cười ung dung: “Chuyện ngày mai đối với ta chỉ là đặt cược sinh tử vào thắng bại của một ván cờ. Dựa vào Dương Công Bảo Khố chúng ta có thể triển khai thuật dĩ nhân địch kiểm, dĩ kiểm chế địch, tiền phát chế nhân, luôn đi trước đối phương một bước. Còn một chuyện quan trọng ta vẫn chưa nói cho các vị, trước khi gặp Sư công ta có bí mật nói chuyện với Lý Hiếu Cung. Hấn khuyên ta lập tức rời đi, ta phản đối đồng thời phân tích thiệt hơn cho hấn, xem ra hấn đã dao động lắm rồi. Tất nhiên ta không dám tiết lộ bí mật gì, nhưng khi tình thế phát triển đến một mức nào đó, ta dám chắc hấn sẽ đi theo chúng ta.”

Dứng tướng quanh bàn không kèm nổi phẫn chấn, Lý Hiếu Cung là thủ lĩnh ngự tiền thị vệ thân cận của Lý Uyên. Có hấn về tay, chẳng khác nào đã khống chế Hoàng cung được một nửa.

Lý Thế Dân mừng rỡ: “Thiếu soái có thể thuyết phục được Lưu Hồng Cơ, đương nhiên có thể lay động được Hà Gian vương rồi!”

Hầu Hi Bạch cảm thán: “Như thế gọi là không đánh mà hàng địch, thiên hạ ngày nay chỉ có Thiếu soái Khấu Trọng của chúng ta sở hữu tuyệt chiêu này!”

Khấu Trọng trừng mắt: “Khỏi cần Hầu tiểu tử nhà ngươi vượt mông ngựa!”

Lý Thế Dân phá lên cười, khoát tay: “Ngày mai có thể thành công hay không, tất cả phụ thuộc vào chuyện chúng ta có thể tạo ra tình thế khiến người khác không còn lựa chọn nào nữa hay không! Vì thế ta muốn tấn công Doãn phủ cuối cùng, sau khi khống chế cấm vệ quân xong sẽ dùng luôn cấm vệ quân bao vây Doãn phủ, còn ba nghìn tinh binh của Ma Thường sẽ tập hợp ở Dịch Đình cung, tận dụng ưu thế binh lực một mẻ quét sạch Trường Lâm quân và người Đột Quyết!”

Khấu Trọng gật đầu: “Lời của Tần vương thật chí lý, cái gọi là không còn lựa chọn nào khác có nghĩa khiến chúng nhân chỉ có một lựa chọn, chính là đi theo Tần vương mưu đại sự. Muốn làm được điều này chỉ còn cách loại bỏ cả Kiến Thành lẫn Nguyên Cát, khiến Hoàng thượng cũng chỉ còn lại một lựa chọn duy nhất!”

Từ Tử Lăng: “Mục tiêu tấn công càng nhỏ, phạm vi chiến trường càng giới hạn, thương vong sẽ càng ít, khả năng gây nên động loạn cũng càng thấp; chúng ta phải triệt để tuân theo nguyên tắc đó, giữ gìn nguyên khí để ứng phó với liên quân Tái ngoại.”

Phòng Huyền Linh xen vào: “Vi thân và Như Hối có thể khởi thảo Ngự chỉ trước, lúc đó chỉ cần Hoàng thượng điểm ấn là coi như xong đại sự.”

Bàng Ngọc cùng Lý Tịnh bước vào. Bàng Ngọc báo cáo: “Thần đã liên lạc với Lưu Hồng Cơ, Lưu tướng quân đồng ý bất luận nội cung xảy ra chuyện gì cũng sẽ án binh bất động. Ngoài ra Lưu tướng quân còn phái khinh kỵ do thám động tĩnh của nhân mã Lâm Sĩ Hồng ngoài thành, chờ lệnh tiếp theo của Tần vương.”

Bạt Phong Hàn hơn hớn: “Đây đúng là tin vui lớn!”

Lý Tịnh tiếp lời: “Ba nghìn quân của Ma Thường đã phân tán về mười hai cứ điểm trong thành, đợi thời cơ công đánh Doãn phủ.”

Lý Thế Dân hỏi Bàng Ngọc: “Đối phương có chuyển động gì không?”

Bàng Ngọc vòng tay: “Bẩm Tần vương, nói chung vẫn yên ắng. Có điều sau khi trời tối Trình Mạc có triệu tập một cánh cấm vệ chừng sáu nghìn người ở Sở vệ phía tây bắc Hoàng thành, hẳn là chuẩn bị đối phó quân của Ma Thường. Về phía Đông cung, Trường Lâm quân

vẫn tập hợp trước Trường Lâm môn như mọi khi, các tướng lĩnh của Thái tử không có hành tung gì đặc biệt."

Bạt Phong Hàn hỏi: "Về Tất Huyền có tin tức gì không?"

Bàng Ngọc lắc đầu: "Vẫn chưa rõ hành tung của người Đột Quyết, rất có khả năng chúng đã ẩn nấp trong Tề vương phủ!"

Lý Thế Dân hỏi: "Bây giờ là giờ gì rồi?"

Trưởng Tôn Vô Kỵ đáp ngay: "Giờ Tý bảy khắc!"

Lý Thế Dân khoát tay: "Còn nửa canh giờ chuẩn bị, các vị cứ bình tĩnh nghỉ ngơi. Sau khi chúng ta xuống mật đạo vào cung, nơi này sẽ giao cho Lý tướng quân chủ trì. Đại sự thành công, Lý Thế Dân ta tất sẽ luận công hành thưởng!"

Chúng nhân đồng thanh ứng đáp, hét lớn nhất là Khấu Trọng. Lý Thế Dân gật đầu ra hiệu, các tướng lĩnh đứng dậy rời đi, còn lại Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn, Từ Tử Lăng, Hầu Hi Bạch, Vương Huyền Thử, Uất Trì Kính Đức, Trưởng Tôn Vô Kỵ và Lý Thế Dân.

Bạt Phong Hàn chăm chú quan sát Khấu Trọng, đoạn cười lên khà khà: "Tần vương luận công hành thưởng, người vui vẻ đến thế sao? Có phải muốn nhận một chức quan cho biết mùi vị lễ dân phụ mẫu?"

Khấu Trọng thần nhiên: "Đúng là như vậy, nhưng nếu Tần vương thưởng cho tiểu đệ cáo lão về quê, tiểu đệ càng khoái hơn!"

Lý Thế Dân vui vẻ: "Cứ đánh lui liền quân Tái ngoại cho ta, tất cả những chuyện khác dễ thương lượng!"

Cả đám người cùng phá lên cười, không khí nhẹ nhõm như sắp vào buổi tiệc vui. Ai đó bên cạnh nằm mơ cũng không nghĩ ra được, chỉ lát nữa tất cả những con người này sẽ quăng thân vào hung hiểm tột cùng, cho đại kế thống nhất thiên hạ.

Hầu Hi Bạch nhẹ giọng: "Nên chẳng chúng ta về phòng nghỉ ngơi, đợi đến giờ lên đường?"

Lý Thế Dân lắc đầu: "Muốn nghỉ đến Ngự thư phòng hãy nghỉ! Phụ hoàng tập hợp nhân mã ứng phó với ba nghìn quân của Ma Thường, đối với chúng ta lợi nhiều hơn hại bởi cấm vệ trong Hoàng cung lúc này không còn nhiều. Cửa ra Doãn phủ đã đóng, chúng ta hãy lập tức thâm nhập Hoàng cung, sau khi bố trí xong Ngự thư phòng, Hi Bạch huynh có thể cáo gởi nghỉ chờ đến khi Phụ hoàng giá lâm."

Khấu Trọng bật cười: “Yên tâm đi, ta sẽ đánh thức người dậy đúng lúc!”

oOo

Nhìn vào bức tường di động ngăn cách hai mật đạo, Khấu Trọng lắc đầu than phục: “Trước kia ta nghĩ nát óc cũng không ra làm sao có thể dùng Dương Công Bảo Khố để mưu phản, vì cho dù có thể chuyển quân từ ngoài thành vào, muốn công phá Hoàng cung vẫn khó hơn lên trời, huống hồ Dương Tổ không thể nào vượt được Dương Kiên về binh lực. Bây giờ ta mới hiểu, tất cả đều bởi từ bảo khố có thể thâm nhập thẳng vào Hoàng cung, kỳ diệu nhất là Dương Kiên cũng như Thế Dân huynh đều cho rằng mật đạo này chỉ có thể mở ra từ bên trong, vì thế có thể yên tâm kê gối ngủ!”

Lý Thế Dân cảm thán: “Văn đế bản tính đa nghi, không chịu tin người, mật đạo ra vào Bạch Vương cung này chính là được xây dựng trong tâm trạng như vậy. Dương Quảng mưu kế thâm sâu, vì thế mới hợp mưu với Dương Tổ nổi thông mật đạo này với Dương Công Bảo Khố để nếu kế sách đối phó Dương Dũng không thành sẽ khởi binh làm phản. Chà! Không lẽ lịch sử lại tái diễn chăng?”

Dưới ánh lửa đèn, khuôn mặt Lý Thế Dân hiện rõ vẻ day dứt đau khổ. Hầu Hi Bạch nói át đi: “Không phải lịch sử tái diễn mà là Dương Kiên gieo ác gặt ác. Điều mà Tần vương theo đuổi hôm nay không phải vinh nhục bản thân, mà là cứu vãn dân khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng!”

Khấu Trọng ra về vô tư, cười hà hà: “Mưu đại sự đâu câu nệ tiểu tiết, cố gắng giữ mạng sống cho mình càng là thiên kinh địa nghĩa. Được, cứ để ta mở vách cửa này!”

Uất Trì Kính Đức và Trương Tôn Vô Kỵ cùng bước lên, một kéo một đẩy toan dịch chuyển chiếc then sắt nặng trĩu trên vách cửa.

Khấu Trọng áp sát hai tay lên vách, vận công từ từ đẩy ra. Từ Tử Lăng bỗng khẽ rùng mình: “Không xong, có người đến!”

Khấu Trọng cũng nghe thấy tiếng động lạ, vừa thềm thốt không ổn thì Từ Tử Lăng đã lạng ra, nhanh như chớp lướt về phía cửa mật đạo phía Doãn phủ.

Khấu Trọng cắn răng khẽ hô: “Đuốc!” Hầu Hi Bạch lập tức châm đuốc rồi cùng gã lao đi. Bạt Phong Hàn trầm giọng: “Có người mở cửa ở đầu kia!”

Lý Thế Dân, Trương Tôn Vô Kỵ, Uất Trì Kính Đức, Vương Huyền Thứ và ba mươi tình vệ đi theo đều thâm thốt lên may mắn, bởi lẽ chỉ cần hơi sớm hoặc hơi muộn một chút, tình thế rất có thể sẽ không sao cứu vãn được.

Cửa mật đạo ra Doãn phủ chỉ cách họ hơn mười trượng. Với thân thủ của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, chắc chắn có đủ thời gian phong tỏa cơ quan trước khi ai đó định mở cửa!

Chẳng mấy chốc, mỗi người đã vác một thanh gỗ lớn cùng Hầu Hi Bạch đến bên vách cửa. Bạt Phong Hàn lập tức nắm tay cầm đẩy về vị trí ban đầu.

Khấu Trọng đưa cây gỗ cho Uất Trì Kính Đức, áp sát tai vào vách rồi gật đầu: "Tử Lăng giúp ta!" Trương Tôn Vô Kỵ đỡ thanh gỗ của Từ Tử Lăng, để gã áp sát hai bàn tay vào sống lưng Khấu Trọng.

Khấu Trọng ra hiệu: "Có thêm Bạt huynh càng tốt!"

Bạt Phong Hàn y lời làm theo. Khấu Trọng căng tai lắng nghe, đoạn lẩm nhẩm như người nói mê: "Mẹ kiếp! Không phải là tuần binh, chỉ có một người, công lực của người này khá lắm, đi trên đất không phát ra tiếng động, nhưng đời nào qua được ông cố nội hấn kia chứ?"

Mấy người Lý Thế Dân, tuy đang căng thẳng đến nín thở song vẫn không nhin nổi nụ cười. Khấu Trọng chính là con người như vậy, bất luận hoàn cảnh khốc liệt đến mức nào vẫn ngang tàng bất kính, coi trời bằng vung.

Khấu Trọng lại thì thầm: "Hấn đang ở chốt chặn chỗ cửa ra, cửa mở rồi!"

Hai luồng chân khí hùng hậu của Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn không ngớt truyền vào cơ thể Khấu Trọng. Bởi cùng có chân nguyên với Hòa Thị Bích nên ba gã hiện giờ gần như đã trở thành tam thân nhất thể, nhĩ lực của Khấu Trọng vì vậy mà tăng lên gấp bội. Nếu đổi là ba người khác, cho dù nội công có cao hơn song vì đường lối không tương đồng, không dễ gì đạt được hiệu quả kỳ diệu như vậy.

Âm thanh phát ra từ sau bức vách dày cả hai thước vẫn lọt vào tai Khấu Trọng không thiếu một mảy may, bất chợt giọng nói quen thuộc của Doãn Tổ Văn vang lên: "Tình hình thế nào?"

Một giọng quái dị đáp lại: "Tất cả đều đúng như kế hoạch, phía các người phải chăng cũng đều thuận lợi cả?"

Khấu Trọng rung mình: "Trời ạ! Kể chút nữa phá hỏng hảo sự của chúng ta hóa ra lại là Vi công công!"

Lý Thế Dân cùng mấy thuộc hạ nhìn nhau, không khỏi thầm chấn động trong lòng, không ngờ hầu cận được Lý Uyên tin tưởng nhất lại là phản nghịch câu kết với Ma môn!

Bạt Phong Hàn nhắc nhở: "Đừng nói, chú ý nghe trước đã!"

Giọng của Doãn Tổ Văn tiếp tục vang lên: "Người của Lâm Sĩ Hồng sắp sửa theo mật đạo Dương Công Bảo Khố vào thành, mọi hành động đều thuận lợi. Vấn đề duy nhất là nhân mã của Khấu tiểu tặc đột nhiên phân tán ra các ngả, song công công khỏi cần lo lắng, chúng ta sẽ dàn trận chờ sẵn."

Vi công công hạ giọng: "Lý Uyên vừa triệu ba sủng phi đến Diên Gia điện hầu hạ qua đêm. Cha con Vũ Văn Thương, bà cháu Vu Sở Hồng, phu thê Trữ Quân Minh cùng phụng mệnh đến đó bảo vệ, lát nữa Lý Uyên cũng sẽ không đến Ngự thư phòng như thường lệ mà ở lại luôn Diên Gia điện. Tất cả đều được tiến hành bí mật, chỉ có Hà Gian vương Lý Hiếu Cung cùng đám cận vệ thân tín mới biết chuyện này."

Doãn Tổ Văn cười lạnh: "Lý Uyên thật sự biết nghe lời đó!"

Vi công công bình thần: "Lý Uyên bởi muốn ứng phó với quân của Khấu Trọng đã huy động hết cả cấm vệ quân, bản thân lại không có gan ở lại trong nội cung vì không còn đủ lính bảo vệ. Chỉ cần các người hành động mau lẹ, cộng với ta và Loan nhi làm nội ứng, chúng ta chắc chắn thành công!"

Doãn Tổ Văn hỏi ngay: "Sẽ phát động tấn công lúc nào? Từ cửa nào đột nhập vào Diên Gia điện?"

Giọng Vi công công: "Giờ Dần ba khắc các người phải từ Đông môn công vào, đi đến đâu phóng hỏa đến đó, gây càng nhiều hỗn loạn càng tốt. Đám cận vệ của Lý Hiếu Cung ở Diên Gia điện binh lực yếu mỏng, tuy nói là không có ai tầm thường nhưng các người chắc có thể xử lý được."

Doãn Tổ Văn nghiêm giọng: "Tất cả theo dặn dò của công công!"

Vi công công nói ngay: "Không phải theo dặn dò của ta mà là thừa lệnh Loan tiểu thư, tiểu thư mới là Bang chủ Âm Quý Phái. Được rồi, đây nắp lại, ta còn phải đi hầu hạ Lý Uyên. Khấu lệnh tối nay là Thiên hạ nhất thống, Vạn thế lưu phương!"

Nấp cửa đóng lại, tiếng bước chân xa dần. Khấu Trọng quay nhìn các chiến hữu, dựa lưng vào vách cửa thở phà một hơi lạnh: “Nguy hiểm quá!”

Mấy chục cặp mắt ngậy ra nhìn gã. Khấu Trọng có vẻ vẫn chưa hết bất ngờ: “Thì ra tại mắt của Loan Loan lại là Vi công công, chẳng trách ả nắm chuyện thâm cung rõ như lòng bàn tay, mẹ kiếp! Ngày mai Hoàng thượng sẽ không đến Ngự thư phòng mà rứt đầu ở Điện Gia điện.”

Đám Lý Thế Dân đều biến sắc mặt. Khấu Trọng mỉm cười: “Còn một tin tốt nữa là Loan Loan cũng ở trong điện, chỉ không biết ả đóng giả cung nữ hay tiểu thái giám đây!”

Từ Tử lẳng hít một hơi, bặm môi vẻ suy nghĩ: “Loan Loan à? Nếu cô ta ở đó, cộng thêm Vi công công, e là chúng ta không thể nhất cử không chế toàn cục được!”

Khấu Trọng khoát tay: “Không những Loan Loan và Vi công công, còn Vũ Văn Thương, Vu Bà Tử, phu thê Thần Tiên quyền thuộc cũng đều có mặt, Nhan Lịch hắc cũng trà trộn vào một góc nào đó. Ha ha, có khác gì đại hội võ lâm!”

Bạt Phong Hàn chau mày: “Đừng phí thời gian nữa, tình hình thế nào không mau nói hết ra đi!”

Khấu Trọng thuật lại một lượt đối đáp giữa Doãn Tổ Văn và Vi công công, đoạn đặc chí: “Thế này gọi là thiên mệnh tại người, chỉ cần nghe được vài câu nói là chúng ta có thể xoay chuyển vận mệnh của mình ngay lập tức!”

Hầu Hi Bạch trầm ngâm: “Nói như vậy, Vi công công hẳn là người của Âm Quý Phái?”

Khấu Trọng hừ nhạt: “Tất nhiên! Nói không chừng lão còn là sư huynh của Chúc hậu nữa, bằng không sao có thể gọi Loan Loan thân mật như thế!”

Lý Thế Dân trầm giọng: “Chúng ta phải thay đổi kế hoạch!”

Khấu Trọng cười: “Chúng ta không những thay đổi kế hoạch mà còn phải giả làm Lâm Sĩ Hồng! Chỉ có như vậy mới có thể thưởng thức được mùi vị trong hồ ngoài ửng của Loan mỹ nhân và Vi công công, ha ha!”

Bạt Phong Hàn ngăn người, đoạn vỗ đùi: “Hảo kế!”

Uất Trì Kính Đức không hiểu: “Vì sao phải đóng giả người của Lâm Sĩ Hồng?”

Lý Thế Dân tâm đắc gật mạnh đầu: “Cách này gọi là thật giả trà trộn, tất cả đều bịt kín mặt mũi, đúng không Thiệu soái?”

Khấu Trọng ha hả cười: “Quả nhiên là đối thủ của Khấu Trọng ta! Cấm vệ trấn giữ Diên Gia điện binh lực yếu mỏng, chúng ta lấy năm trăm người là đủ, một nửa đóng giả làm tặc quân Lâm Sĩ Hồng, một nửa giả làm cấm vệ hộ giá, đại sự có hy vọng rồi!”

Từ Tử Lăng gật đầu đồng tình: “Mật đạo không những thông với Hoàng cung mà còn đi đến kho binh khí và xiêm giáp của Cấm Vệ sở ở tây nam Hoàng thành. Cắt tinh binh Huyền Giáp đến đó, lấy xiêm giáp giả làm Cấm vệ thật dễ như trở bàn tay.”

Hầu Hi Bạch chau mày: “Cấm vệ Hoàng thành và cấm vệ nội cung, phục sức giống hệt nhau sao?”

Trưởng Tôn Vô Kỳ đáp ngay: “Chỉ cầu vai là có chút khác biệt, sau khi khống chế cấm vệ nội cung chúng ta sẽ cải trang tiếp.”

Lý Thế Dân khoát tay: “Thời gian gấp rút, chúng ta lập tức hành động!” Khấu Trọng cao giọng: “Tuân chỉ! Từ khi đến Trường An, đến giờ ta mới thực sự có cảm giác thay đổi được vận mệnh!”

Gã bật một tràng cười rồi theo Từ Tử Lăng lao đi.

- o O o -